

Срѣдъ толкова радостъ и веселие, само Калоянъ седѣше безучастенъ и замисленъ...

„... На пролѣтъ мислимъ да ги нападнемъ...“ бѣ казалъ рицарѣтъ.

И нови мисли, нови решения се тълпѣха въ безумна превара изъ безпокойния му умъ.

Нощта превалѣше...

ГЛАВА XIV.

Твърде наскоро рицаря Жираръ дѣо Шанли пови-
каха обратно въ Константинополъ. Презъ неговото от-
съствие тамъ бѣ станало нѣщо страшно и неочаквано.

Баилѣтъ Морцофѣлъ хвърлилъ младия императоръ и
баща му Исакъ Ангелъ въ тъмница, като заповѣдалъ да
ги удушатъ. Нѣкои казваха, че Исакъ умрѣлъ отъ жѣга,
като се научилъ за убийството на сина си.

Следъ това предателѣтъ се провъзгласилъ за импе-
раторъ, подъ името Алексей V, пратилъ известие на баро-
нитѣ: да напуснатъ земитѣ му въ разстояние отъ осемъ дена,
като заплашилъ, че ще ги убие всичкитѣ, ако не изпъл-
нятъ заповѣдта му. Баронитѣ се дълбоко възмутили.

Какъ? Този, който бѣ убилъ съ измѣна господаря
си, смѣеше да имъ праща такова дръзко послание? И плам-
нали отъ справедливъ гнѣвъ, тѣ се заклеха да разрушатъ
и накажатъ този прекрасенъ, но коваренъ градъ. Тъкмо
въ това време Калоянъ, разтревоженъ отъ новото дълго
мълчание на папата, реши да опита при латинитѣ това,
което не бѣ успѣлъ да получи отъ другадѣ. Той накара
граматицитѣ Павелъ и Анастасий да напишатъ на латин-
ски едно златопечатно слово до благородния Фландърски
графъ, въ което му съобщаваше, че може да му помогне
съ многочислена войска противъ Морцофѣлъ, ако тѣ при-
знаятъ държавата му и го коронясатъ за български царъ.
Поздравяваше го като братъ и му пожелаваше всички
успѣхи срещу коварнитѣ ромѣи. Изпрати писмото по ве-
ликия боляръ Сеславъ, алагаторъ Георги и войводата
Хрелко. И зачака съ буйна тревога и неспокойство.